

" آنکه میخواهد بُت نپرستد ، نباید بُت

هارا بشکند، بلکه نباید پپرستد "

منوچهر جمالی، نعش ها سنگین هستند

ما، بنا بر رسوب تصاویر اسلامی و مسیحی و یهودی
در ذهنمان، می انگاریم که خدا، فراسوی خود، خلق
میکند. ولی، در فرهنگ ایران، خدا، «میشود»، و تحول
می یابد و «اصل متامور فوز» است، نه خالق. خودش،
گیتی و زمان و انسان «میشود». خودش، سکولار =

زمانی هست. زندگی در زمان ، گوهر خدائی دارد، و
برترین ارزش است و نیاز به ایمان آوردن به خدائی
نیست، چون همه از گوهر خود خدا هستند.

“He who wants not to worship idols, should not break the
idols, but should not pray”

Manouchehr Jamali, *Naesh-ha Sangin Hastand*.

Due to the deposition of Islamic, Christian and Jewish
images in our minds, we think that God creates beyond
himself. But, in [pre-zoroastrian rooted] Iranian culture,
God “becomes” and transforms and is the “principle of
metamorphosis”, not the creator. He “becomes” himself,
the world, time and man. Secular = time itself. Life in
time has the essence of God, and it is the highest value,
and there is no need to believe in God, because everyone
is an essence of God.

„Wer keine Götzen anbeten will, sollte die Götzen nicht
zerbrechen, sondern nicht beten“

Manouchehr Jamali, *Naesh-ha Sangin Hastand*.

Aufgrund der islamischen, christlichen und jüdischen
Bilder, die sich in unseren Köpfen festgesetzt haben,
denken wir, dass Gott über sich hinaus schafft. Aber in

der iranischen Kultur „wird“ Gott und verwandelt sich und ist das „Prinzip der Metamorphose“, nicht der Schöpfer. Er „wird“ sich selbst, die Welt, die Zeit und der Mensch. Weltlich = die Zeit selbst. Das Leben in der Zeit hat das Wesen Gottes, und es ist der höchste Wert, und es gibt keine Notwendigkeit an Gott zu glauben, denn jeder ist die Essenz Gottes.